

ΕΝΟΡΙΑΚΟ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΟ ΔΕΛΤΙΟ

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΕΥΔΟΜΑΔΑΣ 19—25 ΙΟΥΝΙΟΥ 2022

ΤΗΛΕΦΩΝΑ:

ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ
9387 7693

Π. ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
9383 4151

Π. ΕΦΡΑΙΜ
0490 378 215

Ιστοσελίδα:

stvasiliosbrunswick.com.

Κάθε ημέρα, στο
διάστημα
04.00—06.00 μ.μ.,
Ο πατήρ Αθανάσιος και ο
πατήρ Έφραίμ βρίσκονται
στο ναό για εξομολόγηση
και κάθε πνευματική
ανάγκη.

ΚΥΡΙΑΚΗ 19 ΙΟΥΝΙΟΥ	ΚΥΡΙΑΚΗ Α΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ, ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ Ματθ. 10: 32-33, 37-38, 19: 27-30 7.30 πμ— Όρθρος και Θ. Λειτουργία
ΦΕΡΕΤΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ ΣΤΟ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΜΑΣ ΣΤΙΣ ΑΙΘΟΥΣΕΣ ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ (ΜΕ ΤΑΞΕΙΣ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΑΠΟ 5—20 ΧΡΟΝΩΝ ΗΛΙΚΙΑΣ) Στις 10.30πμ διεξάγεται το μάθημα των Κατηχητικών για τα παιδιά μας. Νά φέρετε τὰ Παιδιά σας στο κατηχητικό σχολείο για νά μάθουν για τό Χριστό καί τήν πίστι μας.	
ΔΕΥΤΕΡΑ 20 ΙΟΥΝΙΟΥ	10.00 πμ— Σύναξη των ηλικιωμένων στο Hall
ΠΕΜΠΤΗ 23 ΙΟΥΝΙΟΥ	ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΑΠΟ 13-19 ΕΤΩΝ • 8.00—9.00μμ στο Hall της Έκκλησίας.
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 24 ΙΟΥΝΙΟΥ Γενέθλιον Προδρόμου Αγ. Ιωάννου	• 7.30 πμ— Όρθρος και Θ. Λειτουργία
ΚΥΡΙΑΚΗ 26 ΙΟΥΝΙΟΥ	Έυαγγελικά Άναγνώσματα— Έπιστολή – Ρωμ. 2: 10-16 Έυαγγέλιο— Ματθ. 4: 18-23

Γενέσιον Αγίου Ιωάννου του Προδρόμου

Την ημέρα αυτή η Αγία μας εκκλησία εορτάζει το γενέσιο του ενδόξου Προφήτου Προδρόμου και Βαπτιστού Ιωάννη. Ο πατέρας του Ζαχαρίας, ήταν ιερέας. Κάποια ημέρα την ώρα του θυμιάματος, είδε μέσα στο θυσιαστήριο άγγελο Κυρίου, ο οποίος του ανήγγειλε ότι θα αποκτούσε γιο τον οποίο θα ονόμαζε Ιωάννη. Ο Ζαχαρίας σκίρτησε από χαρά, αλλά δυσπιστούσε. Η γυναίκα του ήταν ηλικιωμένη και στείρα και άρα ήταν αδύνατο να κυφορήσει και αυτές τις αμφιβολίες τις εξέφρασε στον άγγελο ο οποίος του απάντησε ότι το παιδί θα γεννηθεί και εκείνος θα τιμηρηθεί για την απιστία του, παραμένοντας κωφάλαλος μέχρι να πραγματοποιηθεί η βουλή του Θεού. Πράγματι η γυναίκα του η Ελισάβετ συνέλαβε και μετά από εννέα μήνες γέννησε γιο.

Οκτώ ημέρες μετά τη γέννηση κατά την περιτομή του παιδιού οι συγγενείς, θέλησαν να του δώσουν το όνομα του πατέρα του δηλ. Ζαχαρία. Όμως ο Ζαχαρίας έγραψε επάνω στο πινακίδιο το όνομα Ιωάννης. Αμέσως λύθηκε η γλώσσα του και όλοι οι παριστάμενοι πλημμύρισαν χαρά κι ελπίδα, διότι κατάλαβαν ότι γεννήθηκε ο Πρόδρομος της παρουσίας του αναμενόμενου Μεσσία. Ο Ιωάννης δε διέθετε μόνο το χάρισμα της προφητείας, αλλά αξιώθηκε και τη μεγαλύτερη χαρά και τιμή. Βάπτισε το Μεσσία Χριστό, τον οποίο και ομολογούσε σ' όλη του τη ζωή.

Αν κάποιος μας ρωτούσε γιατί πάμε στην εκκλησία τι θα του απαντούσαμε; Αλήθεια γιατί πάμε στην εκκλησία; Ποίος είναι ο σκοπός μας; Ποιο είναι το κίνητρό μας; Ευχόμαστε μια απ' τις απαντήσεις να είναι κι αυτή. «Πηγαίνω στην εκκλησία για να λατρεύσω το Θεό».

Γιατί λατρεύουμε το Θεό; Οι λόγοι είναι πολλοί, αλλά ο κυριότερος είναι γιατί μας αγαπά ο Θεός και τον αγαπούμε κι εμείς.

Αγίου Παισίου του Αγιορείτου

ΚΥΡΙΑΚΗ Α΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ

Τή σημερινή ημέρα, αγαπητοί αδελφοί, Κυριακή μετά την Πεντηκοστή, **«τὴν τῶν ἀπανταχοῦ τῆς Οἰκουμένης ἐν Ἀσίᾳ, Λιβύῃ καὶ Εὐρώπῃ, Βορρᾶ τέ καὶ Νότῳ, Ἀγίων Πάντων ἑορτὴν ἑορτάζομεν».**

Ἡ Κυριακή τῶν Ἀγίων Πάντων εἶναι ἡ τελευταία Κυριακή τοῦ Πεντηκοσταρίου. Μὲ αὐτὴν τελειώνει ὁ κινητὸς κύκλος τῶν ἑορτῶν ποὺ ἄρχισε ἀπὸ τὴν Κυριακή τοῦ Τελώνη καὶ Φαρισαίου. Ἡ Κυριακή τῶν Ἀγίων Πάντων εἶναι ἡ σφραγίδα καὶ τὸ τέλος τῆς μεγάλης ἑορταστικῆς αὐτῆς περιόδου καὶ μᾶς παρουσιάζει τοὺς καρπούς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοὺς Ἁγίους Πάντες, τοὺς **«τὴν γῆν οὐρανῶσαντας»**, ποὺ ἔκαναν τὴ γῆ οὐρανὸν, ποὺ πραγματοποιήσαν ἥρεμα τὸ αἶτημα τῆς Κυριακῆς προσευχῆς **«ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου, γεννηθῇ τὸ θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς»**, ἀψηφώντας ἀπειλές, χωρὶς νὰ παρασύρονται ἀπὸ ὑποσχέσεις, προκαλώντας τὸ θαυμασμό, πολλές φορές, στοὺς διώκτες καὶ δημίους τους. Εἶναι ἡ ἰσχυρὴ ἀπόδειξη τοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας καὶ παρουσιάζει **«ὅσα ἀγαθοδότης ἡγίασε τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον»** στὸν κόσμον.

Ἡ Ἑορτὴ τῶν Ἀγίων Πάντων τοὺς πρώτους αἰῶνες ἦταν γιορτὴ μόνο τῶν Μαρτύρων. Ἔτσι ἔχουμε ὁμιλία τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου, τὸν 4ο αἰῶνα, γιὰ τὴν ἑορτὴ αὐτή. Τὸ Τυπικὸ τῆς Ἁγίας Σοφίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως κατὰ τὸν δέκατο αἰῶνα προβλέπει σύναξη καὶ παννυχίδα στὸ ναὸ τῶν Ἀγίων Μαρτύρων. Ἡ ἑορτὴ τιτλοφορεῖται **«τῶν Ἀγίων Πάντων»**, ἀλλὰ τὸ συναξάρι τῆς ἡμέρας ἐπισημαίνει ὅτι κατ' αὐτὴν ἐπιτελεῖται ἡ μνήμη **«τῶν ἁγίων καὶ καλλινίκων μαρτύρων τῶν ἐν πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ κατὰ διαφόρους καιροὺς μαρτυρησάντων ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος τοῦ Μεγάλου Θεοῦ καὶ Σωτῆρος Ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ».**

Ἔστω κι ἂν ἡ ἑορτὴ ξεκίνησε γιὰ τοὺς Ἁγίους Μάρτυρες καὶ ἐπεκτάθηκε στὴ συνέχεια γιὰ Πάντες τοὺς Ἁγίους, ὡστόσο οἱ Ἅγιοι Πατέρες θέσπισαν τὴ συλλογικὴ αὐτὴ ἑορτὴ γιὰ τοὺς ἐξῆς λόγους:

Ἡ κοινὴ μνήμη ἀφορᾷ τὴν κοινὴ μαρτυρία γιὰ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, χωρὶς τὴν ὁποία ἡ πίστη μας εἶναι μάταιη. Ἡ Ἐκκλησία, ποὺ εἶναι ἡ μεγάλη πραγματικότητα στὸν κόσμον, εἶναι θεμελιωμένη πάνω στὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ. Ἡ ἄθληση τῶν Ἀγίων Μαρτύρων καὶ ἡ ἄσκηση τῶν Ὁσίων Ἀσκητῶν, καὶ ἡ προσδοκία τῶν λαῶν, ὅλα στηρίζονται καὶ ὅλα δικαιώνονται στὴν Ἀνάσταση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Δίνουν ἄλλο νόημα καὶ στὴ ζωὴ καὶ στὸ θάνατο. Ζωὴ σημαίνει κοινωνία μὲ τὸ Θεό. Δέν εἶναι πιά θάνατος τὸ τέλος τῆς παρούσας ζωῆς ἀλλὰ ἡ ἀπομάκρυνση τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸ Θεό. Ὁ χωρισμὸς τῆς ψυχῆς ἀπὸ τὸ σῶμα δέν εἶναι θάνατος ἀλλὰ προσωρινὸς ὕπνος. Γιὰ νὰ μᾶς δείξουν ὅτι κατεβαίνει στὴ γῆ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ὁ Θεός, καὶ ἀνεβαίνει στὸν οὐρανὸ ὁ χοϊκὸς ἄνθρωπος. Οἱ πρὶν ἀποξενωμένοι ἀπὸ τὸ Θεό γίνονται φίλοι του καὶ **«ἔνα»** μὲ αὐτόν, ἔχουν τὴ δυνατότητα νὰ γίνουν **«Ἅγιοι»**. Σ' αὐτοὺς **«τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον σκηνώσαν, ἡγίασεν»**. Καὶ ἔτσι ἀναπληρώσαμε τὸ πεπτωκὸς ἐκεῖνο τάγμα τῶν Ἀγγέλων.

Πολλοὶ ἅγιοι εἶναι γνωστοὶ καὶ τιμῶνται μὲ ἑορτές καὶ πανηγύρεις καὶ λιτανεῖες. Ὅμως ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ ἄγνωστοι καὶ ἀφανεῖς ἅγιοι, γνωστοὶ στὸ Θεό, **«νέφος μαρτύρων»**. Αὐτοὺς τοὺς ἀγνώστους τιμᾷ ἡ Ἐκκλησία, ὅσοι **«κατὰ Χριστὸν ἐπολιτεύσαντο ἐν Ἰνδοῖς καὶ Αἰγυπτίοις καὶ Ἀραβί καὶ Μεσοποταμίᾳ τέ καὶ Φρυγίᾳ καὶ τοῖς ἄνωθ' ἐν τοῦ Εὐξείνου. Ἔτι δὲ καὶ ἐν πάσῃ τῇ Ἑσπερίᾳ ἄχρι καὶ αὐτῶν τῶν Βρετανικῶν νήσων, ἀπλῶς εἰπεῖν ἐν Ἀνατολῇ καὶ Δύσει»**. Ἡ Κυριακή τῶν Ἀγίων Πάντων εἶναι τὸ μνημεῖο τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ὅλοι οἱ ἅγιοι, ποὺ τιμῶνται χωριστὰ ὁ καθένας, εἶναι ἐπιβεβλημένο νὰ συναθροισθοῦν σὲ μία κοινὴ ἑορτὴ γιὰ νὰ ὑπογραμμισθεῖ μ' αὐτόν τὸν τρόπο ὅτι ὅλοι μαζί ἀγωνίσθηκαν γιὰ ἓνα Χριστό, σὲ ἓνα κοινὸ στάδιο τῆς ἀρετῆς, ὅτι ὑπὸ ἐνὸς Θεοῦ στεφανώθηκαν καὶ συνέστησαν τὴν **«μίαν Ἐκκλησίαν»**, προτρέποντας καὶ ἐμᾶς νὰ ἀγωνιζόμεστε μὲ ὅλες μας τίς δυνάμεις **«τόν καλὸν ἀγῶνα»** μὲ αὐτοὺς στὸ πλάνη μας, ὥστε ὅταν ὁ Ἀγωνοθέτης Χριστὸς μᾶς καλέσει στὴν ἐν οὐρανοῖς πανήγυρη τῶν πρωτοτόκων, νὰ μπορέσουμε νὰ συναριθμηθοῦμε μετὰ τῶν Ἀγίων του. Γιὰ νὰ ζητοῦμε τὴ βοήθειά τους στὶς πτώσεις μας καὶ τὴν ἐνίσχυση στὶς ἀδυναμίες καὶ τοὺς φόβους μας, ποὺ κλείνουν τίς ὑπάρξεις μας στὴν ἰδιοτέλεια, νὰ ἐμπνεόμαστε ἀπὸ τὴν τόλμη, τὴ θυσιαστικὴ διάθεση καὶ προσφορά τους, ὑπερβαίνοντες τὴ φίλαυτη ὀργάνωση τῶν κοινωνιῶν μας. Γιὰ τοὺς ἐπιγεννησομένους ἁγίους, (ποὺ θὰ γίνουν δηλαδὴ ἅγιοι), γιὰ ὅσους **«πρότερον καὶ ὕστατον»** θὰ συγκαταριθμηθοῦν μὲ τοὺς Ἁγίους.

Ἐχει μία καταπληκτικὴ δυναμικὴ ἡ παροῦσα ἑορτὴ. Εἶναι προληπτικὰ καὶ **«δικὴ μας»** ἑορτὴ. Ὁ καθένας ξεχωριστὰ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ εἶναι παρὼν καὶ ὅλοι μαζί, δυναμικά θὰ λέγαμε χωρὶς νὰ ὑπερβάλλουμε, ὁλόκληρη ἡ οἰκουμένη ἐντάσσεται στὴ σημερινὴ ἑορτὴ τῶν Ἀγίων Πάντων. Μποροῦμε ἔτσι νὰ δοῦμε ὁ ἓνας τὸν ἄλλον, ὄχι ὡς ἀπειλή, ἀλλὰ ὡς παιδιὰ τοῦ Θεοῦ μὲ χαρὰ καὶ ἀγάπη καὶ μ' αὐτὴ τὴ θέαση νὰ χτίσουμε **«ἐν μετανοίᾳ»** τὸν κοινὸ οἰκουμενικὸ πολιτισμὸ καὶ νὰ περπατήσουμε **«ἐν καινότητι ζωῆς»**.

Μάρτυρες τοῦ Χριστοῦ καὶ Ἅγιοι δέν εἶναι μόνο ἐκεῖνοι ποὺ θυσιάσαν τὴ ζωὴ τους, ποὺ ἔχυσαν τὸ αἷμα τους γιὰ τὴν πίστη τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Μάρτυρες εἶναι ὅλοι ὅσοι ἀγωνίσθηκαν καὶ ἀγωνίζονται τὸν ἀγῶνα τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ μέσα στὸ **«κανονικὸ»** πλαίσιο τῆς ἀγιοπατερικῆς σωτηριολογίας, δηλαδὴ τῆς Ἑνορίας, τῆς Ἐπισκοπῆς, τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, τῆς **«μίας, ἁγίας, καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας»**, μὲ ἀκρίβεια καὶ συνέπεια. Εἶναι **«μαρτύριο πνεύματος»** ἡ καθημερινὴ βίωση τοῦ λόγου τοῦ Σταυροῦ, ἡ Σταύρωση τῶν παθῶν, τῆς ἰδιοτέλειας καὶ τῆς κακίας μας.

Οἱ Ἅγιοι Πάντες εἶναι ὁ ἀνεκτίμητος θησαυρὸς τοῦ κόσμου, τὸ στόλισμα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ὅπως λέει τὸ Ἀπολυτίκιό τους: **«Τῶν ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ Μαρτύρων σου, ὡς πορφύραν καὶ βύσσον τὰ αἵματα, ἡ Ἐκκλησία σου στολίσασμένη, δι' αὐτῶν βοᾷ σοί, Χριστέ ὁ Θεός. Τῷ λαῷ σου τοὺς οἰκτιρμούς σου καταπέμψον, εἰρήνην τῇ πολιτείᾳ σου δώρησαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος»**. Τὴν εὐχὴ καὶ τὴ συνηγορία τους νὰ ἔχουμε. Ἀμήν.